

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται;

Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1901 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγράφωσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ὁ διοικητὴς Πρεβέζης ἐξακολουθεῖ μὴ ἀναγνωρίζων τὸν Μητροπολίτην Πρεβέζης, δὲν γνωρίζομεν τῇ εἰδους διαταγὰς λαμβάνει ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον, πιστεύω ὅμως ὅτι τὸ ὑπουργεῖον θὰ τὸν διατάσῃ βεβαίως νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Μητροπολίτην Πρεβέζης, ἀλλὰ θὰ δυστροπῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὁ μὴ γνωρίζων πῶς λειτουργεῖ ἡ τουρκικὴ μηχανὴ ἐν Τουρίᾳ παραξενεύεται βεβαίως μετὰς πράξεις ταύτας τῶν τουρκικῶν ὑπαλλήλων καὶ θεωρεῖ ἴσως τὴν διαγωγὴν αὐτῶν καὶ τὴν σχέσιν των πρὸς τὸ ὑπουργεῖον εἰς κατὰπτωσιν καὶ διαφθοράν τῆς κυβερνήσεως, καὶ τῷ ὄντι οὕτως φαίνεται ὅτι ἔχουν τὰ πρόγματα δὲν εὐρίσκειται βεβαίως πορὰ εἰς τὴν φθοράν καὶ ἀποσύνθεσιν τὸ κράτος καὶ οἱ ὅποιοι οἱ ὑπάλληλοι κάμνουν ὅ,τι θέλουν καὶ νὰ περιφρονῶν το ὑπουργεῖον οἱ δὲ ἀποτελοῦντες τὸ ὑπουργεῖον ἐνέχοντο ταυτα, προσβολὰς, διότι ἔχουν βουὴν ἐπὶ γλώττῃ, σημεῖον καὶ τοῦτο αἰσχρὸς διαφθορὰς ἡμεῖς ὅμως δὲν κρίνομεν οὕτω τὰ πρόγματα ἡ Τουρκία οὐδέποτε ἦτο εἰς ἀνθηρὰν κατὰστασιν, ὥστε νὰ παραχθῶμεν τῶρα ὅτι διεφθάρη οὐδέποτε ἦτο εἰς ἀκμὴν, ὥστε νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ ἡ ταπεινότης οἱ Τούρκοι ὑπάλληλοι τοιοῦτοι ἦσαν πάντοτε, περιμένουν ποτε νὰ διορισθῶν ἕνα κλέπτωσι, ἀρπάζωσιν καὶ κάμνουν ὅ,τι θέλουν, συνήθως δὲν παύονται, διότι φροντίζουσι τακτικῶς νὰ ἐξαγοράζωσι τὴν συνείδησιν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅν ὅμως συμβῇ νὰ πειθῶσιν δὲν ἔχουν νὰ σκοτισθῶν καὶ πολὺ, ἀρκεῖ νὰ ὠτλισθῶν μετὰ πσοδὸν ἑκατὸν λιβρῶν καὶ νὰ λοβῶσι τὴν εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἄγουσαν, ὅπως ἐρχονται θρασύτεροι, ἀγριότεροι καὶ μύλλον ἀπατεῶνες καὶ ψευδοὶ. οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Δυνάμεων τὰ χάνουν μετὰ τὴν ἀπάτην καὶ τὸ ψεῦδος των, εὐρίσκονται εἰς ἀπρίαν καὶ αὐτοὶ πῶς νὰ φερθῶν, διότι δὲν εὐρίσκουν κανένα μέτρον εἰς τὰς ὑποσχέσεις των ἀναγκάζονται λοιπὸν συχνὰ πυκνὰ νὰ λαμβάνωσιν ἀπειλητικὴν λόσιν καὶ νὰ ἀγριεύουν πρὸς αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μεθ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ πονηρία τοῦ Τούρκου εὐρίσκει τρόπον καὶ τοὺς παίζει τὸ παιγνίδι τοῦ παπᾶ, τὸ ὁποῖον ἐνόμισαν ὅτι θὰ τὸ παίξουν ἀκινδύνως καὶ εἰς τὸ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἀνεφάνη μετὰξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἰταλοῦ προζένου κ. Millelire, τὸ ὁποῖον προσκλήθη ἐκ τῆς βιαιοπραγίας τῶν Τούρκων στρατιωτῶν, μεταβάντων εἰς τὴν οἰκίαν ὑπάρχου Ἰταλοῦ μεθ' ἑνὸς ἀξιωματικοῦ καὶ ὑπαξιωματικοῦ καὶ δέραντες αὐτὸν ἐντὸς τῆς οἰκίας του ἐλεεινά. Εἰς τὸν κ. πρόξενον ζήτησαντα ἐξηγήσεις ἀπήντησαν, ὅτι συνέβη λάθος, ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ ἀστυ-

νομία συνελαβεν ἄλλον ὑπὴρχον Ἰταλόν, τὸν υἱὸν τοῦ ἐν Πρεβέζῃ πρακτορος τῆς ἰταλικῆς ἀτμοπλοικῆς εταιρίας Πούλιας καὶ τοῦ κατέχευε τὰς ἐπιστολάς. Ὁ κ. Millelire ὅμως δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων πού νὰ καταπίνωσιν εὐκόλως ταυτα καταπότια ὀπλισμένος μετὰ ἀφθονον δόσιν εὐφρίας, κατηρτισμένος μετὰ εὐρείαν παιδείαν καὶ ἀρτίαν μόρφωσιν, βοηθούμενος ὑπὸ μεγάλης πείρας, ἣν ἀπέκτησε κατὰ τὸ μακρὸν αὐτοῦ στάδιον μυρίζεται ἀπὸ μικρὰ τὴν τουρκικὴν πονηρίαν καὶ κυτῶν κατακεφλα τοὺς ἀθλοὺς φορεῖς τῆς πονηρίας. Ζηλοῖ μὲν οὕτοι ἐκ τῶν ἀτυχημάτων ἀποσύρονται ὑλακτῶντες καὶ καταρωμένοι τοὺς καὶ ἀνθρώπους, διότι ἔτυχον μετὰ τοιοῦτον ἀνὴρ, εἴ ἀντιπρόσωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ τοῖς σφῆσῃ καμμίαν πονηρίαν ἀτιμώρητον, καθ' ἣ ὅμως στιγμὴν αὐτοὶ ὑλακτοῦντες καταρῶνται, μυρία ἄλλα στόματα εὐχονται πρὸς τὴν Θεὸν νὰ κρατῇ τὸν εὐγενῆ τοῦτον Ἰταλὸν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ὁποῖου εὐρίσκουσι τόσους δυστυχεῖς καταφύγιον, τόσους εὐρίσκοντες σωτηρίαν ἀπὸ τὰ μαρτύρια καὶ καταθλίψεις τῆς τουρκικῆς τυραννίας. Ὁ Θεὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀφήνῃ ἐντελῶς ἀπροστάτευτα τὰ πλάσματά του. πάντοτε λοιπὸν ἐγείρει φιλευσπλάγχνους χριστιανούς, τῶν ὁποίων κάμπτεται καὶ συγκινεῖται ἡ καρδιά, ὥστε σπεύδουσι καὶ ἀναχαιτίζουσι τὴν βάρβαρον χεῖρα τοῦ τυράννου καὶ χαλινώσουσι πρὸς στιγμὴν τὰ ἄγρια αὐτῶν πάθη ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ εὐγενεῖς Γαλάτου Πουκεθὶλ πολλοὶ τοιοῦτοι ἔχουσιν ἀναφανῆ εἰς τὴν Ἡπειρον, ἐσχάτως δὲ φαίνεται ὅτι τὴν θέσιν τοῦ Πουκεθὶλ ἔχει καταλάβει μετὰ τὴν αὐτὴν ζέσιν ὁ κ. Millelire, οἱ χριστιανοὶ ἄνθρωποι σπεύδουσι πρὸς αὐτὸν καὶ εὐρίσκουσι σωτηρίαν ἀπὸ κακώσεως ἢ ἀπὸ ἀδικίας. ὁ κ. Millelire δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀφίη κανένα ἀπροστάτευτον, ἀλλὰ πάντα τρόπον μηχανάται καὶ ἀποσπᾷ ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ τυράννου τὰ θύματα πρὸ ἡμερῶν ἐν Ἰωαννίνοις τοῦρκος τις εἶχε πιάσει ἕνα χριστιανόν καὶ τὸν ἔδερεν ἀλύπητα. τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἐ εἶθεν ὁ κ. Millelire, ὁ ὁποῖος τόσον ὠργίσθη, ὥστε δὲν ἤδυν ἤθη νὰ συγκριθῇ, ἀλλὰ ὤρμησε κατὰ τοῦ τούρκου καὶ τοῦ συνέτριψε τὴν ἀπαισίαν κεφαλὴν του διὰ βακτηρίας, ἣν ἔφερε τὴν ὥραν ἐκείνην. Τοιαῦτα πολλὰ διηγοῦνται εὐλογούντες τὸ ὄνομα τοῦ οἱ χριστιανοὶ περὶ τοῦ κ. Millelire, ἀναγκάζομεν δὲ παντὸς μέσου νὰ ἀμυνῇται κατὰ τῆς τουρκικῆς ἀγριότητος οἱ τούρκοι τὸν τρέμουσι ὅλοι. μικροὶ καὶ μεγάλοι, μεθ' ὅλων ὅμως τὸν φόβον πού τοῦ ἔχουν δὲν παύουν ἀπὸ τοῦ νὰ πίπτουν θύματα τῆς πονηρίας των. οὕτω πάλιν μὴ σωφρονισθέντες ἀπὸ τὰς προηγουμένας ραβδώσεως τοῦ κ. Millelire προκάλεσαν τὸ σκάνδαλον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευσεν νὰ λάβῃ τόσον σπουδαίας διαστάσεις. εἰς τοιαύτας ὅμως περιστάσεις ἡ τουρκικὴ πονηρία ὑποχωρεῖ καὶ τὰ ἀνέχεται ὅλα. ἀλλὰ ὑποχωροῦσα δὲν λησμονεῖ τὸν ἑαυτὸν τῆς, μόλις παύσῃ ὁ θόρυβος νομίζει ὅτι ἀπηλλαγμένη πλέον καὶ ἐγείρει πάλιν θρασεῖαν τὴν κεφαλὴν. ὑπεχώρησεν εἰς τὸ μαῦρον πολιτικὸν ζήτημα, ἀλλὰ δὲν ἔδωκεν ἀκόμη καμμίαν ἱκανοποίησιν, ἐξακολουθεῖ διατηροῦσα τοὺς δράστας εἰς τὰς θέσεις των καὶ ἴσως ἐνθαρρύνουσα αὐτοὺς κρυφίως νὰ ἐξακολουθῶσιν ἀφόβως τὴν πορείαν των πρὸς δόξαν τῆς κυβερνητικῆς θηριωδίας. ἐὰν πράττῃ καλὰ ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις φερομένη τόσον ἀστόργως, τόσον πονήρως πρὸς τὸ ἐλληνικὸν στοι-

χεῖον ὅς κρίνουν ἄλλοι. ἡμεῖς δὲν ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὸ συμφέρον τῆς Τουρκίας, ἔχουμεν πεποιθῆσιν ὅτι μετὰ τοὺς τούρκους ὑπαλλήλους οὐδεμίαν συνενόησιν δύναται νὰ κάμῃ ἡ ἐλληνικὴ φυλὴ. ἡμεῖς ἀναγράφομεν τὰ αἰσχρὰ μόνον καὶ παραστήσωμεν εἰς τὰ ὄμματα ὅλων τὴν ἀθλίαν κατάστασιν καὶ προκαλέσωμεν τὴν συγκίνησιν, τὴν ἀφ' ἧς τῶν κοιμωμένων. ἐὰν ἡ ἐλληνικὴ φυλὴ ἐνταῦθα ἐφάσεν εἰς τόσῃ ἀναληγσίαν, ὥστε νὰ μὴ συγκινῇται διόλου ἀπὸ τοιαύτας περιφρονήσεις, ὅς κόμη τὸν λῆγμόν της.

Ἐν Ἰωαννίνοις συνελήφθη ὁ Ἀσμη βέης, ὅστις πρὸ τινος ἤλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρός του Χαϊρεδίν πασᾶ. Ὡς ἐκ τούτου ἄκρα συγκινήσις ἐπικρατεῖ εἰς τὸ ὀθωμανικὸν στοιχεῖον τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἦτο συνευνησμένον μόνον εἰς καταδιώξεις χριστιανῶν.

Ὁ Βαλῆς Ἰωαννίνων ἐξῆλθε μέχρι Πρεβέζης πρὸς περιοδείαν ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλους, ὡς λέγεται, σκοπούς.

Οἱ ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀλβανίᾳ κάτοικοι οὐδεμίαν σκέψιν ἔχουσι περὶ τῆς ἐπικρατοῦσης νῦν καταστάσεως ἥτις διὰ τῶσαν ζωηρῶν χρωμάτων διατυμπανίζεται ἐν Εὐρώπῃ.

Καθ' ἐκάστην οἱ κάτοικοι τῆς Ἡπείρου καθ' ὁμάδας ἀπέρχονται εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἰδίως ἐξ Ἀγίων Σαράντα καὶ Πρεβέζης καθ' ἐβδομάδα τὰ ἀτμόπλοια εἰς πλήρη ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν. Ἡ ἀφορία τοῦ τόπου, ἡ ἔλλειψις ἀσφαλείας καὶ ἡ βαρύτης τῶν κυβερνητικῶν φόρων ἐξαναγκάζουν τοὺς κατοίκους νὰ ἀπέρχωνται πρὸς εὐρεσίαν πόρων.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα συχνὰ βροχαὶ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἡπειρον, ἀπειλοῦσι δὲ τὴν καταστροφὴν τῶν σιτηρῶν καὶ τῶν ὀμπέλων.

Εἰς Δελβινάκιον ἡ καταπεσοῦσα χάλαζα ἐπέφερε πολλὰς ζημίας.

Καὶ ἐφέτος ἀτυχῶς, ἡ ἐπάρχτος ληστεία, ἡ ἐρημώσασα τὴν δύστηνον πατρίδα μας, ὕψωσε θρασεῖαν τὴν κεφαλὴν της καὶ πολλαχόθεν ἡγήθη ὅτι ἐνεφανίσθησαν διάφοροι συμμερταὶ ληστῶν, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀνευ σπουδαίου τινὸς μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματος καὶ τοῦτο διότι ἡ καταδίωξις αὐτῶν γίνεται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν μετὰ μεγάλης ἐπιμονῆς. Προχθὲς ἐμάθωμεν ὅτι ὁ διοικητὴς ἀποσπάσματος ἐπὶ τῆς καταδίωξεως τῶν ληστῶν Μπίμπαςης Κρητικὸς συνεπλάκη μετ' αὐτῶν παρὰ τὸ Παπινικόν, τὸ ἀποτέλεσμα δὲ τῆς συμπλοκῆς ἦτο ὅτι δύο τῶν ληστῶν ἐφρονεύθησαν καὶ εἰς συνελήφθη αἰχμάλωτος τῶν λοιπῶν σωθέντων διὰ τῆς φυγῆς.

Ἐπίσης καὶ παρὰ τὴν Μόλισταν ἐγένετο συμπλοκή μετὰ ληστῶν καὶ τοῦ τουρκικοῦ ἀποσπάσματος, τοῦ διοικουμένου παρὰ τοῦ Μουλιζίμη Κονίτσης, ἀλλ' ἀτυχῶς οἱ λησταὶ κατάρθωσαν νὰ φύγωσιν ἀνευ οὐδεμιᾶς ζημίας.

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

(Ἰδε συνέχεια εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον).

Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν τὸ ὀθωμανικὸν κράτος ἵστατο ἐπὶ ἐδραίων βάσεων καὶ διετῆρει ἀμείωτον τὸ γόητρον ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης, τὸ ἑτερόθρησκον στοιχεῖον τῆς ἀλβανικῆς φυλῆς, ἀπολαύον ἰδιαίτερας προστασίας καὶ ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τοῦ κράτους, τετυφλωμένον δ' ἀφ' ἑτέρου ὅν ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ του φανατισμοῦ καὶ

— Ἀφίκετο ἐκ Σερβίας ὁ κ. Βώνας. Πανηγύ-
 λ- ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Δημητρίου μαθητοῦ
 Βιομ. Ἀκαδημίας δι' Ἀνω Βίτσα.

— Αφίκοντο ἐκ Καΐρου οἱ κ. κ. Γεώργ. Δαρδανίδης καὶ Ἰω. Μιχαήλ καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Σοποπόλιν.
— Ανεχώρησε διὰ Τσερβάριον ὁ κ. Ἀθ. Ράμμος μετὰ τῆς κυρίας του.

— Αφίκοντο ἐκ Κάτω Σουδανῶν οἱ κ. κ. Κωνστ. Φιλίδης καὶ Ἀλεξίος Κατσέλης μεταβαίνοντες διὰ Σμύρνην, ἐκ Βουρμπιανῆς ὁ κ. Βασ. Βενέτης, καὶ ἐκ Μπάγιας ὁ κ. Κωνστ. Βαζύμας μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῆς ἀνεψιάς του δεσποινίδος Κατίνας Παπακώστα.

— Συγκεντρωθέντων τῶν ἀπτελεσμάτων ὅλων τῶν τμημάτων τῆς «Φιλεκαπιδευτικῆς ἀδελφότητος Βουρμπιανῆς» τῆς Ἡπείρου, ἀνεδείχθησαν προεδροὶ ὁ κ. Ἰω. Κουτσάλεξης, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Α. Κάντρος, ταμίας ὁ κ. Α. Δούρβαρης, γραμματεὺς ὁ κ. Ἰω. Ν. Μάνος, σύμβουλοι οἱ κκ. Γ. Στράτος, Ζήσης Κιτσαντωνῆς, Δημ. Ρίζος, Ἰω. Λαμπρινίδης, Δημ. Τσάκωας, Α. Δαγός καὶ Κωνστ. Εὐθυμίου.

— Ἀποθανὼν πρό τινας ἐν Σιμπίν ἐλ-Κόμ τῆς Αἰγύπτου ὁ ἐκ Κορυτσῆς τῆς Μακεδονίας καταγόμενος Δημ. Τζίκας κατέλιπε διὰ διαθήκης του 500 μὲν λίρας αἰγυπτιακᾶς ὑπὲρ τοῦ ἔθνικου στολίου, 2,000 λίρας κατατεθειμένας εἰς τὴν ἔθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐκ τῶν τόκων προικίζονται κατ' ἔτος ἐν ἡ ὅσο πτωχὰ κοράσια ἐν Κορυτσᾷ, 1000 λίρας ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς πτωχοὺς 1000 λίρας πρὸς ἰδρὸσιν νοσοκομείου ἐν Κορυτσᾷ, 4 000 λίρας πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ καὶ ἄλλα ποσὰ εἰς συγγενεῖς του.

— Ἐτελέσθησαν ἐν Δροβιάνῃ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ

ΖΩΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΚΑΠΛΑΝΗΣ

(Ἰδε συνέχειαν προηγούμενον φύλλον)

Καὶ πορρωτέρω ὁ Ὀφείλουσι δὲ οὗτοι (οἱ διδάσκαλοι) πρῶτον περὶ τὴν ἀρχαίαν καὶ πατρικὴν διάλεκτον τοὺς μαθητὰς ἀναδείξαντες ἐγκρατεῖς, καὶ ἰκονοὺς νοεῖν, καὶ γροφεῖν καὶ αὐτὴν, δεύτερον ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς ἰδιαιτέρας μαθήσεις προάγειν, καὶ τοὺς περ μένοντας διὰ πάσης ἐγκυκλίου παιδείας διαδιδάξαι· προσλαμβάνειν δὲ μαθητὰς καὶ τοὺς χρεῖαν ἔχοντας ἐπιδοθεῖν, καὶ προκόποντας ἐγκρίνειν, καὶ παραδέχεσθαι ὑποτρόφους πανταχόθεν ἐκ πάσης τῆς Ἡπείρου, μάλιστα ἐκ τῶν ἀκρωρ, καὶ τῶν τεσσαρῶν ἐπισκοπῶν τῶν ὑποκειμένων τῇ ἀνωτάτῃ ταύτῃ Μητροπόλει Ἰωαννίνων, οἱ τινες δὲ ἐδὲσαν παντάπασιν ἡγευτοὶ παιδείας διέμεναν, καὶ τῆς πατρὸς ἀρχαίας φωνῆς ἐξέπεσον. Ἀρχὴ γὰρ τοῖς μάλιστα χηζίζουσι, μάλιστα ἐπιδοθεῖ, καὶ τῆς τῶν θεοφόρων πατέρων διδασκαλίας ἐπιμένει ἐκμαθεῖν τὴν ἀρχαίαν ἡμετέραν διάλεκτον, ἥτις τὰ μέγιστα συντελεῖ καὶ πρὸς πᾶσαν ἄλλην μάθησιν».

Ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα τοιοῦτα παραγγέλλει ὁ Πατριάρχης, ἀξιούμενος τὴν κοσμιότητα τῶν ἡθῶν καὶ τὴν λογικὴν βελτίωσιν τῶν μαθητευομένων, καὶ διὰ τούτο προτρέπων τοὺς διδασκάλους νὰ ἀφιερῶσιν ὅλοι εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν, «ἐντελλόμενος καὶ παρακελεύμενος σφοδρῶς αὐτοῖς ἵνα ἀπέχωσι διόλου τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, μάλιστα ὁ φιλοσοφός, καὶ μήτε κρίσεις, καὶ ἀναρίσεις, καὶ αἰρετοκρασίας ἀναδέχεσθαι, μήτε ἐν ταῖς περὶ τῶν συμβαινόντων φιλονεικίαις, καὶ διχογνωμίαις περὶ βιωτικῶν καὶ ἀγοραίων, καὶ τῇ κοινοτητος ὁλης διαμάχῃ των παρεμβάλλεσθαι, μήτε εἰς μητρόπολιν, ἢ κριτήρια καὶ ἐξουσιαστὰς μαρτυρίαν φέρειν, καὶ τὸ δημοτικὸν ποιεῖν, προσέχοντες μόνον καὶ μόνον τῷ ἰδίῳ αὐτῶν καλῶ καὶ ἐπαινουμένῳ ἐπαγγέλματι».

Εἴθ' ἐλομθανον τιαύτην παρηγγελίαν καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς οἰδάσκαλοι!

Ἡ ἐπιμένη ἐπιταγὴ τοῦ αἰοδίου Καπλάνου εἶναι πρὸς τοῖς ἰλλοῖς ἀξιοσημειωτος, διότι ἀποδεικνύει πόσον ἐμερίμα ὁ φιλόπατρις ἐκεῖνος περὶ πάντων ὅσα εἰδύναντο νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔθνους. «Ἐπειδὴ δὲ, λέγει ἐν τῇ πρὸς τὸν Κ. Πισχάλην Βασιλείου ἐπιστολῇ, διεδόθη καὶ εἰς μᾶς ἐνταῦθα ἡ φήμη τοῦ θαυμαστοῦ ἔργου, εἰς τὸ ὅποιον καταγίνεται ἡ αὐτοῦ πάγκοινος σχολή, διὰ νὰ πλουτίσῃ τὸ γένος μὲ συντάξιν νέου λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου ἀπὸ ὅλα τὰ ἐκδοθέντα καὶ σωζόμενα λεξικά, καὶ ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους συγγραφεῖς Ἑλληνας (ἐννοεῖ τὴν Κιβωτόν), παρακαλῶ νὰ προσταθῶσιν οἱ τῆς σχολῆς μου διδάσκαλοι νὰ κάμουν σημειώματα καὶ ἐξηγήσεις εἰς λέξεις σκοτεινὰς καὶ δυσερμηνεύτους ὅπου νὰ ἀπαντή-

καλλίστου καὶ μεμρφωμένου νέου κ. Κωνστ. Σταύρου Χαρίστη μετὰ τῆς εὐπαιδευτοῦ δεσποινίδος Ὀλυμπιάδος Ζώτου ἢ Παντῇ Εὐχόμεθα αὐτοῖς ταχεῖαν στέψιν.

Ἡ. Ν. Γ.

Κ. Σ. Ἡπειρώτῃ Ἐνταῦθα. Ἡμεῖς δὲν παρέστημεν, οὔτε γνωρίζομεν τί συνέβη, οὔτε θελομεν πλεονεῖν ἐνδιαφερόμεθα. Ἐὰν σεῖς γνωρίζετε τὰ καθέκαστα καὶ φρονεῖτε ὅτι συνέβησαν ἄσπρα ἄξια ἀναγραφῆς δὲν διατάζομεν ποσὴν νὰ σὰς ἀνοίξωμεν τὰς στήλας τοῦ φύλλου ἵνα ἐκφέρητε τὴν γνώμην σας, ἐὰν πατριωτικὸν ἐνδιαφέρον σὰς παρακινή. Πρὸ παντός ὅμως θὰ γράψετε μὲ τὸ ὄνομά σας ἢ τουλάχιστον θὰ γνωρίζωμεν ἡμεῖς ποῖος εἴσθε, ἄνωμα δὲν τὰ λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν, οὔτε νὰ λάβητε τὸν κόπον νὰ ξαναγράψετε ἐὰν θελήσετε νὰ τηρήσετε τὴν ἀνωνυμίαν. — Πῖνδε Ἐνεκα πολλῶν φροντῖδων δὲν σὰς ἐγράψαμεν, «Ἐως πότε θὰ εὐρίσκεσθε αὐτοῦ; Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἄπαιτον ἀδελφικὸν ἐνδιαφέρον σας ὑπὲρ ἡμῶν. — Χ. Γ. Λεβαδείαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, Δὲν ἔχετε δίκαιον δι' ὅσα γράφετε. Τὸ φύλλον ἡμεῖς ἀποστέλλομεν ταχτικῶς ἐντεῦθεν, ἢ δὲ καθυστερήσει θὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ταχυδρομείου. Ὀφείλατε δὲ ἀφοῦ ἄπαξ σὰς καθυσ ἐρήθη νὰ πάρητε μὲ μίαν πεντάρα ἓνα δελτάριον καὶ νὰ μᾶς γράψετε ὅτι δὲν σὰς ἔρχεται ταχτικὰ ἵνα φροντίσωμεν, ἵνα θὰ εἴχατε δίκαιον. Δὲν πιστεύομεν νὰ νομίζετε ὅτι εἴμεθα προφῆται νὰ μαντεύωμεν ἐὰν σὰς ἔρχεται ἢ ὄχι. Δυστύχιστα πολὺ διὰ τὰς ἀτόπους ἐκφράσεις σας. Φίνεται

σωσιν εἰς τὰ βιβλία ἢ σωζονται εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν τῶν ἐκεῖσε ἐγκατοίκων, καὶ νὰ εἶναι εἰς χρέος νὰ στέλλωσιν εἰς τὴν αὐτοῦ σχολὴν τὰ τοιαῦτα σημειώματα, τὰ ὅποια ἡμπεροῦν ἱσως νὰ συνεισφέρουν εἰς τὸν ἀσπρτισμὸν τοῦ αὐτοῦ λεξικοῦ, καὶ γίνεται οὕτως ὁ τῆς γλώσσης θησαυρὸς τέλειος».

Θυμάσωμεν τὸν ἄνδρα τοῦτον, καὶ σπεύσωμεν νὰ μιμηθῶμεν τὸ κατὰ δύναμιν τὸ παράδειγμα οὗτο. Αὐτοῖ, καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτοῦ, καὶ οἱ διδάσκαλοι, καὶ ἡ Ἐκκλησία, περισώσαντες διὰ κινδύνων καὶ θυσιῶν, καὶ μυχῶν τὴν Ἑλλάδα, παρέδωκαν πρὸς ἡμᾶς αὐτὴν δούλην μὲν, ἀλλὰ τηροῦσαν τὰ ἀρχαῖα γνωρίσματα. Ἐπιμεληθῶμεν νὰ παραδώσωμεν καὶ ἡμεῖς αὐτὴν πρὸς τοὺς ἀπογόνους ἡμῶν ἐλευθέραν καὶ ἐνδοξον. Αὕτη εἶναι ἡ ἀλθροσετέρα τιμὴ ἢ δυνάμεθα ἀπονεύμεν εἰς τὴν μνήμην τῶν εὐεργετῶν τούτων τῆς πατρίδος, καὶ ἡ εἰλικρινεστέρα εὐγνωμοσύνη πρὸς τὰς εὐεργεσίας των.

Σύντομος Βιογραφία τοῦ Ζῶης Κωνσταντίνου Καπλάνη.

Ὁ μνήμης οὗτος ἄξιος, καὶ ὁμίλητος ἐν παρθεύματι ἄνθρωπος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γραικίαν τῷ 1736 ἔτει ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἡπείρου, ἐγγυς τῆς πόλεως Ἰωαννίνων, εἰς χωρίον Γραμμένο, ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὠκεῖζετο Κωνσταντῖνος, παρ' οὗ χειραγωγηθεὶς ἐμαθε τὰ ἱερά Γραμματα. Μεταθανάτον δὲ τῶν γονέων αὐτοῦ ἀναχωρήσας αὐτός, ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων, ὅπου ἦν ὑπὸ τὴν προνοίαν τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, ζήσας ἄχρι τοῦ 1754 ἔτους. Διατρίβων δὲ τότε ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὁ εὐπατρίδης Ἰωαννίνων καὶ ἐντιμὸς ἄνθρωπος, Ἰωάννης Χατζὴ Νίκου, καὶ παρατηρήσας εἰς τὸν ρηθέντα Καπλάνην, ἐμφορὸν νοός οὕτως, βίον σεμνόν, καὶ ἥθη χρηστὰ, παρέλαβεν αὐτὸν πρὸς ὑπουργίαν αὐτοῦ, καὶ συνεπέδησε διὰ τὸ Βουκουρέστιον, πόλιν καθέδρας τῶν τῆς Δακίας Πριγκήπων, ὅπου ἦν μετερχόμενος αὐτός ὁ Χατζὴ Νίκος τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ. Τὸ πιστόν τοῦ Καπλάνη, ἡ εὐαρέστησις πρὸς τὸν εὐεργετὴν του, καὶ ἐκδουλεύσεις αὐτοῦ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐμπορίας του, παρέκλινσαν τὸν ρηθέντα Χατζὴ Νίκου, διὰ νὰ ἀποφασίσῃ καὶ νὰ κάμῃ αὐτὸν κοινῶν κατὰ μέρος εἰς τὴν πραγματείαν του. Ἐλθὼν δὲ ὁ Καπλάνης ἀπὸ Βουκουρεστίου τῷ 1763 ἔτει ἐν τῇ μικρᾷ Ρωσσίᾳ εἰς τὴν πόλιν τῆς Νίζνας, ἦν ἐνεργῶν κοινὴ, διὰ συνδρομῆς τοῦ αὐτοῦ Χ. Νίκου, εἰς διαφόρους πόλεις Εὐρώπης τε καὶ Ρωσσίας τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐμπορίας αὐτῶν, ζήσας ἐκεῖ ὑπὲρ τὰ τρία ἔτη. Εἴτα δὲ τῷ 1771 ἔτει ἐλθὼν εἰς Μόσχαν ἠκολούθει ὡσαύτως τὴν κοινὴν ἐμπορίαν τῶν ἱκανῶν καιρῶν. Ἀλλὰ χρέος αὐτοῦ τελευταῖον, καὶ ἀπαραίτητον ἔχων, τοῦ δοῦναι τῷ κοινῶν καὶ εὐεργετῇ Χ. Νίκῳ, τὸν λογαριασμὸν τῆς συντροφίας ταύτης, ἐπεστράφη εἰς Βουκουρέστιον,

ὅτε δὲν θὰ ἐννοεῖτε τὰς λέξεις τὰς ὁποίας μετεφράσθη, ἄλλως τοιαῦται ἐκφράσεις εἶνε ἴδια προσηλῶν καὶ ταπεινῶν ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ ἐμπόρων ὡσεῖς. — Ν. Κ. Σέρον Ἐλήφθη ἐπιστολὴ σας γράμμας ποῖοι ἀριθμοὶ σὰς λείπουν πρὸς συμπλήρωσιν. — Χ. Β. Μαρασέστι οἱ κ. Χαῖτα μᾶς εἶδοπο τὴν τὸ ἔμβασμα τῆς συνδρομῆς σας καὶ εὐχαριστοῦμεν. — Ν. Π. Ὁμνημα. Σὰς ἐνεγράψαμεν συνδρομὴν καὶ σὰς ἀποστὲ λομεν ἀπὸ σήμερον τὸ φύλλον. — Π. Φιλιπποπόλιν. Στείλατε καὶ βλέπομεν. Δὲν νάμεθα νὰ σὰς ὑποσχεθῶμεν χωρὶς νὰ ἴδωμεν. — Σ. Χανία, Σὰς γράφομεν.

Τῇ προσεχῇ Κυριακῇ 24 Ἰουνίου τελοῦμεν μόνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῇ τοῦ προσήμων συζύγου, ἀδελφοῦ, πατρὸς καὶ θεοῦ

Γεωργίου Στεφάνου

Συνταγματάρχου

εἰς τὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Παύλου, περὶ ὥραν 9 π.μ. Παρακληθῶμεν τοὺς συγγενεῖς, φίλους καὶ συμμαχίαν ὅπως ἐνώσωσι μετ' ἡμῶν τὴν δέησιν αὐτοῦ ἢ συζυγος

Αἰκατερίνη Στεφάνου

Ὁ υἱὸς Ὁ ἀδελφός

Νέστορ Στεφάνου Ν Στεφάνου

Οἱ ἀνεψιοὶ

Παναγιώτα Δημητρίου, Ἀνδριάντα Δημητρίου, Π. Κας Κωνσταντίνου, Ἡλίας Ροδόπουλος, (Ἡ παρούσα θεωρηθῆτω καὶ ἰδιαίτερα πρόσκλησις)

ἐνθα θεωρήσαντες ὁμοῦ ἀκριβῶς ὅλους τοὺς μεταξὺ αὐτῶν συντροφικὰς λογαριασμούς, καὶ γῶμην, καὶ ἀγάπην, συμφώνως ἐχώρισαν. Ὁ υἱὸς ὁ Καπλάνης ἐπιστρέψας εἰς Μόσχαν, τὴν χετο ἢ ἡ μόνος τὸς ἐμπορικὰς αὐτοῦ ὑποθέσεις, εἰς διαφόρους πόλεις Ρωσσίας τε καὶ Εὐρώπης. Ἀπαθὼν δὲ ὁ μακαρίτης τὴν ἡλικίαν καὶ ἐλευθέραν τῶν ἀγόνων ζώην, ἐβηλίωσατο τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ ἐν τῷ Γραικῷ Μοναστηρίῳ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐξακολουθεῖν τοῦ βοηθεῖν διὰ παντός, καθὼς τοὺς εἰς Μόσχην παρευρισκομένους ἐνδεεῖς, οὕτω καὶ τοὺς ἐκ πατρίδος αὐτοῦ πτωχοὺς, δι' οὗ ἐπλήρου πρὸς αὐτοὺς τὸ χριστιανικὸν αὐτοῦ ἀπαραίτητον χρεὶς. Καὶ σωματικῶς μὲν ἐμακρύνθη ἀπὸ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, νοερώς δὲ μᾶλλον ἐπληθύνθη αὐτὸς ἔως πρὸς αὐτὴν, ἐπειδὴ πρῶτον καὶ θεῶν ἐπείχε διὰ παντός τὸ καλὸν τῆς πατρίδος πρὸς τὸ συντρέχειν ἐκεῖ, τὰ κατὰ δύναμιν πρὸς αὐτὴν.

Ταῦτα τὰ θεάρεστα ἔργα ἐδιδάχθη αὐτὸς καὶ ἄρχας πρὸς τὸν ρηθέντος εὐεργέτου αὐτοῦ Χατζὴ Νίκου, ὅς τις οὐχὶ μόνον διὰ παντός βοηθῶν ὁσοῖ ἀρετῇ τοῖς πτωχοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ζῶσιν ἐτι ὦν, πρῶτος τῶν Γραικῶν οὐ κατέθετο αἰωνίως, εἰς τὸ ἐν Μόσχᾳ Ἱμπεριαρικὴν Ὀρφανοτροφεῖον ρούβλια εἰκοσιπέντε ἡλιάδας. ὡσαύτως δὲ καὶ εἰς τὸ ἐν Βιέννῃ Ὀρφανοτροφεῖον Γαζοφυλάκιον (κοινῶς Μπόγκον) ἰκανοσότητα χρημ. των ἐξ ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας ὦν τὸν κατ' ἔτος τόκον, διωρίτατο πρὸς χρεὶς διαφόρων θεορέτων εὐποιῶν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ πόλιν τῶν Ἰωαννίνων.

Δεύτερα δὲ χειραγωγία αὐτοῦ πρὸς ταῦτα σωτήρια ἔργα ἦν καὶ ὁ ἥδη ζῶν ἐν τῷ αὐτῷ Γραικῷ Μοναστηρίῳ τοῦ ἁγίου Νικολάου παλαιὸς γνήσιος φίλος αὐτοῦ, συνώνυμος καὶ ὡς τῶν, εὐγενὴς Γραικός, εὐπατρίδης Ἰωαννίνων Ζῶης Ζωσιμάς ὅστις σὺν τοῖς τρισὶν αὐτῶν φίλοις αὐτοῦ, Ἀναστασίῳ Νικολάῳ καὶ Μιχαὴλ ὁμοθυμαδὸν πάντες, οὐχὶ μόνον τῇ ἐκδόσει τοῦ τύπου, δι' ἰδίας αὐτῶν δαπάνης ἀδράς, καὶ πολλῶν ἐλλήνων ἐκκλησιαστικῶν, καὶ μαθητικῶν βιβλίων, κατεπλούτισαν τὴν πατρίδα αὐτῶν, διανέμοντας ταῦτα τοῖς πᾶσιν δωρεὰν ἀλλὰ καὶ πολλὴν χρηματικὴν περιουσίαν καὶ βαλὼν αἰωνίως, εἰς τὸ ἐν Μόσχᾳ ρηθέν Ἱμπεριαρικὸν Ὀρφανοτροφεῖον, πρὸς βᾶσιν, καὶ ὡς λειαν τοῦ συσταθέντος παρ' αὐτῶν ἐν τῇ πατρίδι, πόλει τῶν Ἰωαννίνων, ἰδίου αὐτοῦ Σχολείου τῶν Ζωσιμάδων. Ὁ ἔως τούτων ἀμειψίμων πατριωτῶν πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τόσος μέγιστός ἐστιν, ὥστε ὑπὲρ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ νοός, προόδου τῶν ἡθῶν τῶν συμπατριωτῶν αὐτῶν, καὶ πάντων τῶν Γραικῶν, πῶς αὐτοῦ ὡς φέροντες ἑαυτοὺς, ἀφιέρωσαν τῇ γῇ αὐτῶν.

(ἀκολουθεῖ)